

Sudan Sebep

Annemin ışıkları açmasıyla uyandım. 3000 yılının sıradan bir Nisan sabahıydı. Uyanır uyanmaz bileğime gömülü şekilde duran metale günlük kapsülümü koydum. Bu kapsül devletin herkese her sabah kullanmasını tembihlediği ve çeşitli mineral ihtiyaçlarımızı karşılayan bir kapsüldü. Çok hareket gerektiren şeyler yaptığımızda fazladan kapsül alabiliyorduk. Çünkü kapsül ağızımızın kuruluğunu da gideriyordu.

Yatağımdan kalktığım anda yatak kendi kendini düzenledi. Balkona çıktım. Gökyüzü her zamanki gibi karanlık, dumanlıydı. İçime hava çektim. Hava her ne kadar temiz olmasa da içime hava çekmesi beni mutlu ediyordu.

Normal çocuklar bu saatlerde okulda oluyorlar ama ben iki günlük uzaklaştırma aldığım için gidemedim. Evde kimse olmayacağı için babam beni iş yerine götürecekti. Genel olarak hareketli ve meraklı bir çocuk olduğum için hiçbir ortamda sevilmezdim. Ama bu benim elimde değildi. Farkında olmadan kendimi olayların içinde buluveriyordum.

Babamla bindiğimiz ultra hızlı tren bizi uzakta olan iş yerine bir dakikada götürdü. Babam sabah bileğimdeki metale koyduğum kapsülün üretildiği laboratuvarda, paketleme kısmında çalışıyordu.

O küçük kapsül kutularını büyük kolilerine yerleştirirken ben kendime yüksek bir yer bulmuş oturuyordum. Çenemi elime dayamış saatin ilerleyişini izliyordum. Babamın seslenmesiyle kendime geldim. O anda elimin uyuştüğünü da fark ettim.

-İlerideki kapıdan geç ve soldaki odadan bana koli bandı getir.

Tarif ettiği otomatik kapıdan geçince uzun bir koridorla karşılaştım. Biraz ilerisinde başka bir otomatik kapı vardı. Oraya özel görevli kartlarıyla giriliyordu. Babamın oraya girme izni yoktu. Bu yerde çok şey saklanıyordu.

Koli bandını alıp dönmeye yeltendiğim anda girmemizin yasak olduğu bölgeden sesler duydum. Hemen o tarafa doğru sessizce yaklaştım ve konuşulanlara kulak kabarttım. Konuşan adamın sesi çok inceydi.

-Sana sudan ailene bile bahsetmemen gerektiğini söylemedik mi?

-Biliyorum efendim. Üzgünüm ama ağızımdan kaçırdım. O kadar güzeldi ki direk su içmek... Etkisinden çıkamadım ve yanlışlıkla eşime bahsettim. Bir daha olmaz. Zaten neden bahsettiğimi anlamadı.

-Sizlerin üzerine dinleme cihazı yerleştirmesek kafanıza estiğine anlatacaksınız sırlarımızı. Affedilecek bir şey değil bu. Önce eşinizin hafızasından o anı sileceğiz ardından sizin çıkışınız yapılacak. Ondan sonra da burada öğrendiğiniz bütün bilgiler silinecek. Sadece hata yapıp kovulduğunuzu hatırlayacaksınız.

-Yapmayın efendim. Ne yer, nasıl geçinirim?

-Onu bülbül gibi şakımadan önce düşünecektin. Şimdi yıkıl karşımdan!

Kafamda bir sürü soru işareti belirmişti. Su da neydi? Daha önce duymamıştım. Teknolojik bir alet mi yoksa silah mıydı? Neden bu kadar gizliydi? Bunlar beni iyice

meraklandırdı. O tarafa geçmeyi kafaya koymuştum. Adam diğer taraftan kartını kapıya tutup kapıyı açtı. Ardından kapı hemen geri kapandı. Benim olduğum tarafa geçtiği anda gerilendim ve üstüne zıpladım. Adamla birlikte yere düştük. Elindeki kart ileri doğru fırladı. Ani bir hareketle kartı alıp cebime attım.

-Çekil üstümden çocuk! İşim gücüm yok bir de seninle mi uğraşayım! Resmen üzerime zıpladın.

-Kusura bakma amca. Sizi fark etmemişim.

Adam beni bir hamlede duvara yapıştırıp dalgın bir şekilde yoluna devam etti. Kartını aldığımı fark etmediği için çok mutluydum. Az sonra babamın gök gürültüsü gibi sesini duydum.

-Mehmet Can, oraya gelirse çok fena olur! Hemen getir bana o bandı!

Hemen babamın yanına koşup bandını verdim. Şimdiki sorunum kameralardı. Kartı alsam da beni görevliler kameradan gördükleri anda dışarı atarlardı.

-Baba, su ne demek?

-Ne dedin, su mu? Bilmiyorum. Sü olmasın o? Askerlere derlermiş eskiden.

-Hayır o olduğunu sanmıyorum.

Biz konuşurken kartını aldığım adam bir hışımla yanımıza geldi.

-Seni gidi hırsız velet! Çabuk kartımı geri ver! Anlamayacağımı mı sandın?

-Ne diyor bu adam oğlum? Küçük çocukta iftira atmaya utanmıyor musunuz beyefendi?

Yanaklarım bir anda ateş aldı sanki. Utancımın babamın yüzüne bakamıyordum. Bu kadar kısa sürede fark edeceğini düşünmemiştim. Başta kabul etmesem de kavga çıkacak gibi bir hava olduğu için kartı utana sıkıla sahibine verdim. İlerideki yarım saat babamdan nasihatler dinledim. Bunun yanında bahçedeki bütün çöpleri toplama cezası aldım.

Biraz çöp topladıktan sonra yorulup banka oturdum. Yumuşacık ve her türlü özelliği olan teknolojik bir banktı. Isısını ayarlama yeri bile vardı. Ben bankın özelliklerini kurcalarken yanıma birisi oturdu. Başımı kaldırdığımda bu kişinin az önce kartını aldığım adam olduğunu fark ettim. Yanaklarım yeniden kızardı. Onu görünce banktan kalktım. Tam o anda kolumdan tutup beni geri oturttu. Kulağıma eğilip duymakta zorlandığım ses düzeyinde konuşmaya başladı.

-Gel, ilerideki parkta konuşalım.

-Neden burada konuşmuyoruz?

-Sen bana güven.

Bana gözünü kırptı. Yüzü insana ilginç bir şekilde güven veriyordu. Tanımadığım adama güvendim ve onunla parka gittim. Yeniden bir banka oturduk.

-Oradaki banklarda dinleyici olduğu için seni buraya getirdim. Biraz önceki hareketini düşündüm ve seni affetmeye karar verdim. Zeki bir çocuğa benziyorsun. Neden oraya girmek istedin?

-Önceden de orayı merak ediyordum ama bugün patronunuzla konuşmanıza şahit oldum. Merakım iyice arttı. Su diye bir şeyden bahsettiniz. Onun ne olduğunu öğrenmek istedim.

-Bende bu konuda sana yardım etmek istiyorum. Sana onu direk açıklayamam ama görmene yardımcı olabilirim.

-Anlaştık. Peki nasıl?

Yaklaşık yarım saat aklındaki planı konuştuk. Hemen yarın planı uygulayacaktık. Yanımdan ayrılmadan önce de adının Hamdi olduğunu söyledi. İçeri girecek tek kişi bendim. Kameralarla ilgilenen görevliler Hamdi amcanın arkadaşları olduğu için beni görmezden geleceklerdi. Kapılardaki güvenlikleri oyalama görevi Hamdi amca ve başka arkadaşlarındaydı. Ben sadece görünmeden içeri girecektim.

Babam şüphelenmesin diye yanına gittim. Yarın için çok heyecanlıyım. Devletin gizli sırrını sonunda öğrenecektim. Gece uyuyamadım.

Normalde babamın iş yerine gitmek istemediğim ve gitmeye hep itiraz ettiğim için bu sefer mutlu mutlu gidince babam halime şaşırıldı.

Gider gitmez babam her zamanki paketleme işine koyuldu. Fark etmediği bir anda binanın arka tarafına gidip suç ortaklarımla buluştum. Düşündüğümünden fazla yardımcım vardı. Buradaki sıkı yönetimden ve tehditlerden sıkılmışlardı. Ben 1.Dünya Savaşı'nda öldürülen veliaht gibi ateşin fitiliydim.

Az sonra herkes yerini aldı. Bende bir tane amcanın kartını basıp kapıdan geçtim. Yine uzun bir koridordaydım. Duvarlar camdandı. Orada gezen insanlar beni görecekti diye hemen geri kaçtım. Ama beni görmemeleri imkansızdı. Bu işte bir gariplik vardı. Oraya geri döndüm ve camın diğer tarafında gördüğüm adamlara el salladım. Yine de beni görmüyorlardı. Anlaşılan cam tek taraflıydı.

Camın diğer tarafında yeni doğan çocukların bileklerinin belli bir yerini kesip hepimizde bulunan dikdörtgen metal parçayı yerleştiriyorlardı. Onlar bilek kestikçe içim bir hoş oldu. Bu yüzden orayı hemen terk ettim ve başka bir kapıdan geçtim. Bu sefer de hayati önem taşıyan kapsüllerimizin üretildiği yerler görünüyordu.

Bir kapıdan daha geçtim. Şimdi bir asansöre gelmiştim. Burada birisiyle buluştum. Çünkü sırada suyun saklandığı yerler vardı. Kapısındaki güvenliklerin oyalanacak gibi olmadıklarını söylediler. Bu yüzden bulduğum ağabey elindeki bayıltıcı silahla onları bayıltacaktı. Aynen de öyle oldu. Sonunda suyun saklandığı kapının önündeydim.

Kapı griydi ve para kasalarının kapısının büyüğü gibiydi. Elimdeki kartla bu kapı açılmıyordu. Eğilip güvenliğin cebini yokladım ve ondaki kartı denedim. Kapı ağır ağır açıldı.

Heyecandan bacaklarım titrese de derin nefes alıp girdim. Yine camlı duvarlarla karşılaştım. Bu sefer değişik bir manzarayla karşı karşıyaydım. Yanımdaki ağabey arkamdan girdi.

-Bunun ne olduğuna anlam veremiyorsundur. Havada pamuk gibi duran şeye bulut deniyor. Yerdeki birikmiş sıvı da su. Burası su döngüsünün gerçekleştirildiği yer. Öyle bir teknoloji ayarlamışlar ki su döngüsünü hızlı ve sürekli bir biçimde devam ettiriyorlar. Buluttan su damlaları aşağıya düşüyor ardından oradaki su buluta geri çıkıyor.

-Peki su ne işe yarıyor?

-O canlıların en önemli ihtiyacıdır. Evet, önemli olmasına rağmen şu anda kimse su içmiyor. Tabi devleti yönetenler hariç. Suyun içinde bulunan elementleri kapsülün içinde veriyorlar. Ben çocukken suyu herkes içebiliyormuş. Ama bir gün tükenecek kadar azalınca kendilerince önemli kişiler dışında kimsenin su içmesine izin verilmemiş. Milyonlarca insan susuzluktan ölmüş. İnsanlar banyolarını senin gibi makinanın içine girip kızıl ötesi ışıkla değil suyla yaparlarmış. Su gidince banyo da yapamamışlar ve Dünya kirliliği bir alan olmuş. Hemen burayı inşa etmişler. Herkesin hafızasından suyu silmişler. Ben de burada işe girene kadar suyu hatırlamıyordum. Bu anlattıklarımı işte ilerideki sandıkta saklanan bilgilerden öğrendik. Yıllarca herkesten sakladık. Sadece bir kere iki yudum su içtim. Sana o güzel anı anlatabilmek isterdim ama kelimelerim kifayetsiz kalıyor.

Şaşkınlıktan ağızım açık kalmıştı. Hayatımdan büyük bir şey çalmışlardı. Koşup sandığı açtım. İçinde 2020'li zamanlardan bir sürü gazete vardı. "BARAJLARDA SU AZALDI." "SİVAS'IN 3 AYLIK SUYU KALDI!" "SU İSRAFINA 'DUR!' DEYİN!" "BULAŞIKLARI ELDE YIKAMAYIN!" "DİŞ FIRÇALARKEN MUSLUĞU BOŞA AÇMAYIN!" "DAMLATAN MUSLUKLARDAN KURTULUN!"

İnsanlar umursamadan suyu harcamışlardı. Haberlere destek vermemişlerdi. Belli bir yerden sonra gerçekten tükenecek duruma gelince de su bizden tamamen koparılmıştı. Gördüklerim önceden yaşamda her şey için suyun kullanıldığını gösteriyordu. Bugün bizlere verildiği gibi kapsül verilen hayvanlar ve bitkiler de bir zamanlar su içerlermiş. Şimdi buruşuk ve beyaz olan domates o zamanlar kıpkırmızıymış.

Okuduğum haberlerin yazıldığı yıllara gidip sadece kendini düşünen insanlara bazı şeyleri hatırlatmak isterdim.

Sandığın altında bir şey fark ettim. Sandığı ittim. Yerde aşağıya açıldığını tahmin ettiğim metal bir kapak vardı. Ağabeyin yardımıyla kapağı kaldırdık. Aşağı inen merdivenden geçtim. Karanlık yer bir anda aydınlandı. Burası göz alabildiğince içi su dolu şişelerle doluydu. Hemen bir tane şişeyi aldım ve suyu içtim.

Göz yaşlarım durmadan akıyordu. Sanki içtiğim su direk göz pınarlarıma gidiyordu. Kelimeler gerçekten kifayetsiz kalıyormuş. Boğazımı ve geçtiği her yeri ferahlatarak geçiyordu. Midem içeride sanki halay çekiyordu. Her şeyin yanında manevi bir ferahlıkta veriyordu.

Biz oraya girdikten sonra girişimizin haberini alan devlet adamları bizi basmaya gelseler de ayaklanmayı durduramadılar. Elime megafon alıp sudan haberi olan olmayan herkese saklanan şeyleri söyledim. Gazeteleri basına gösterdik. Suçlular cezasını çekmesi için götürüldü.

O günden sonra suyu artırmak için elden gelen yapıldı ve su herkese ulaştırıldı. 2020'li yıllardakilere kızgınlığım hiçbir zaman geçmedi. Çünkü onlar suyu göz göre göre harcadılar.

İşte zamanımızın şairlerinden birinin gazeteye verdiği şiiri:

“Size söyleyeceklerim iki harf tek hece

Anlatmaya kelimeler kifayetsiz ne gündüz ne gece

Eğer onu kullanırsak bencilce

Toplansa herkes, birleşsek de kalırız çaresizce

Ancak insan davranırsa zekice

Umutlar yeşerir etrafta, değişir netice”